

Kakav je moj Božić?

Jesmo li ikada razmišljali o božićnim čestitkama? Jesmo li ih ikada uistinu uzeli u ruke i gledali slike koje su na njima? Jesmo li pokušali shvatiti zašto u nama bude one osjećaje koje u božićno vrijeme obično osjećamo? Vjerujem da većina nas nije nikada zapravo doživjela božićnu čestitku, ali isto tako vjerujem da svi gajimo iste osjećaje prema njima. Koji su najčešći motivi božićnih čestitki? Sveta Obitelj, pastiri, anđeli, mudraci s istoka, snijegom pokrivena stabla, idilični prizori nekog krajolika,... Svi ti motivi u nama izazivaju neku nježnost, blagu radost, duboki mir,...kao da smo konačno postigli jedinstvo sa svim ljudima i sa samim sobom...a to je ono što nam obično Božić i predstavlja: blagdan mira, radosti, pjesme i ljubavi. Božićne čestitke samo su odraz onoga što Božić u našim mislima i osjećajima jest. I tu se jako varamo. Ništa od onoga što smo smatrali i osjećali o Božiću i za vrijeme Božića nije evanđeoski utemeljeno. Evanđelja nam prikazuju jedan u potpunosti drugačiji Božić, suprotan onome što mi tvrdimo da Božić jest. Evanđeoski Božić je za naše pojmove prestrašan pa smo ga jednostavno izbacili iz svojih života: iz svojih misli, svojih osjećaja i svojih postupaka. A taj je Božić otprilike ovakav:

Zaručena žena nađe se trudna. Po židovskom zakonu slijedi joj strašna smrt: kamenovanje. Njezin muž, povjerovavši vlastitom snu koji je jednako mogao biti i anđelov glas ili vlastita ludost, odluči ostati uz nju. Ona najprije bježi u Judeju kod rođakinje pod krinkom pomoći ne bi li se glasine malo stišale. Potom, kad joj se navršilo vrijeme da rodi, ponovno bježi u Judeju, ovaj put pod krinkom popisa pučanstva na koji nije trebala ići jer je bila žena. Rodila je u strašnim uvjetima, po noći, u hladnoj štalici, daleko od ikoga osim svoga muža koji je i dalje vjerovao u svoj san. Potom bježi u Egipat jer je strahovladar Herod odlučio pobiti svu novorođenu djecu. U stranoj zemlji boravi sedam godina te se konačno vraća kući.

Evanđeoski Božić je prepun protivština. Bog je želio ne samo ne biti privilegiran u bilo čemu, već, što je još neshvatljivije, želio se poistovjetiti sa svakim čovjekom patnikom: vanbračnom djecom, izbjeglicama, osuđenima na smrt, beskućnicima, s onima koje nitko ne želi prihvatiti i razumjeti,... Bog je želio postati tako malen i prezren, da Njegovi osjećaji od dana začeca budu negativni osjećaji: manjak ljubavi, konstantni nemir, tuga, plač, strah,... Evanđeoski Božić tako postaje golemi krik Onoga, koji je ostao bez ičega. Evanđeoski Božić tako postaje Veliki Petak.

Postaviti nam je pitanje zbog čega u ovo vrijeme razmišljati o tako stravičnim otajstvima? Zar nam Božić ne bi mogao ostati kao i do sada? Ali pogledamo li ovaj svijet, pogledamo li ljude oko sebe, pogledamo li, na koncu, i same sebe, vidjet ćemo da i naš Božić, bez obzira što ga želimo potisnuti, jest Božić patnje, boli, problema, užurbanosti, pohlepe,... Važno je samo hoćemo li istinu prihvatiti kakva jest ili ćemo i dalje živjeti u iluziji radosti koja je daleko od naših života?!